



## Csak helytállni

2Móz 14,13a

■ SZIGETHY NÉ SZENTECZKI KATALIN

A titkárság ajtaján sokáig kint volt egy kis tábla: „A lehetetlent azonnal teljesítjük, a *csodára* egy kicsit várni kell.” Ha Mózesnek lett volna egy ilyen táblája, lehet, hogy ő is kiakasztja a sátrának a bejáratához. A lehetetlen már megtörtént: Isten népe kivonult Egyiptomból. Most azonban előttük a tenger, körülöttük a sivatag, mögöttük az egyiptomi fáraó bosszúszomjas elitalakulata. Az ókori szuperhatalom hadserege fenyegeti a fegyvertelen civil tömeget. Tökéletes csapda. A kétségbeesés és a félelem lassan úrrá lesz a táboron. Az emberek nem értik, mi is történik, mi végre ez az egész? Jön a számonkérés, a felelősségre vonás. Panasz, értetlenkedés, szorongás. Még a szolgaság, még a sárdagasztás is jobb volt, mint ez a bizonytalanság, ez a halálfélelem. Mózes ott áll a népe előtt. Ő már tudja, amit a többiek még nem. Isten valami nagy dolgot készített elő. A szabadítás műve, ami elkezdődött a páska éjszakáján, most bevégezhető, és nekik semmit sem kell tenni. *Csak állni, figyelni, látni, hallani.* A csodára már csak egy kicsit kell várni.

A csodát csak várni lehet, elvárni nem. Nem bújhatunk el Isten háta mögé, hogy oldja meg az életünk kihívásait, feladatait. Valljuk be, a mai „felvilágosult ember” nem is akar. Manapság nem az a csapda, hogy (el)várjuk a csodát, sőt ellenkezőleg. A kontrollmánia kelepcejében vagyunk. Mindent meg tudok oldani. Ura vagyok az életemnek. A hajamnál fogva kiráncigálom magamat ebből a gödörből. Nem kell segítség. Az a biztos, ha én megcsinálom, mert akkor az olyan lesz, amilyennek lennie kell. Mindent átlátok, mindent értek, mindenre van racionális magyarázat.

S aztán egyszer csak ott van egy helyzet, amit nem tudok az ellenőrzésem alá vonni, amit nem tudok értelmezni, ami kilátástalan. Tökéletes csapda. S akkor jön a kapkodás, a próbálkozás, a magyarázkodás, a panaszkodás, a bűnbakkeresés, a felelősség áthárítása és az újbóli próbálkozás. Mert – ugyebár – nincsen lehetetlen, csak tehetetlen.

Végül eljön a pillanat, amikor vége lesz az ötleteinknek, az eszközeinknek, alábbhagy a lendület, elfogy az erő, lejár az idő. Ténylegesen. Amikor már nincsen tovább. Akkor kétféle út rajzolódik ki az ember előtt. A teljes kétségbeesés és összeomlás vagy Isten kezébe tenni mindent. Van olyan pillanat, olyan élethelyzet, amikor nincs köztes út. Vagy-vagy.

Ilyenkor az embernek az az egyetlen esélye, ha kimenekül a cselekvési kényszerének labirintusából, és az Istenre hagyatkozó várakozásban békességet talál.

Amikor az ötéves fiamnál 30 százalékos hallásvesztést állapítottak meg, nagyon megijedtem, és a kezembe vettem a dolgokat. Egy orvos nem orvos, két orvos fél orvos, három orvos egy orvos – ad-

tam ki a jelszót. Ám hiába jártuk a rendelőket, a kórházakat, váltottunk ki újabb és újabb gyógyszereket, és hiába vetettünk be mindenféle praktikát, a probléma állandósulni látszott. Rövid úton be kellett ismernem, hogy én ezt a helyzetet lassan nemhogy megoldani, de még kézben tartani sem tudom. A gyermekem állapota romlott, újra és újra visszaesett a betegségbe. Akkor, ott megtanultam, mit jelent Isten kezébe letenni a terheket, teljesen ráhagyatkozni, belesimulni atyai kezébe, imádkozni és nem rimánkodni. És két nap alatt lett orvos, megoldás, műtéti időpont és hamarosan teljes gyógyulás.

Mózes nem csupán elméleti tanácsokkal látta el a népet, hanem valódi gyakorlati megoldási javaslatot tett.

Nem félni – megszabadulni a bénultságtól, sírni, fellélegezni, megkönnyebbülni.

Megállni – megnyugodni, békességet keresni.

Felállni – kiegyenesedni, véget vetni a köldöknézegetésnek.

Helytállni – megmaradni a hitben, mindennél jobban bízni az Úrban.

Meglátni – észrevenni Isten kegyelmének, mentő szeretetének kibontakozását. Csak figyelni, ahogy Isten cselekszik, amit értünk cselekszik.

A Vörös-tengeren való átkelés Isten népének az egyik legmeghatározóbb tapasztalata, amelyet évszázadok után is megénekelnek a Mindenhatót dicsérő zsoltárok. Isten valóban megszabadította népét, s vezette őket tovább egészen a Sínai-hegyhez, ahol rájuk bírta a parancsolatait.

Isten szabadító tervének végrehajtásához nincs szükség emberi cselekedetekre. Nem is lenne elég. Ahogy a bűn csapdájában vergődő ember számára sem jelentenek megoldást jó cselekedetek. Mint ha kompenzációt szeretnének adni Istennek. Legyen elég a napi kis alamizsna a templomlépcsőn kuporgó koldusnak vagy egy bátorító mosoly a kollégának, esetleg előzékenység a buszon vagy a lelki ismeretünket megnyugtató jótékonykodás. A világ elviselhetetlen helyé válna, ha mindezeket nem tennénk, de számunkra nem ezek jelentik a büntől való szabadulást.

A szabadulásunk Krisztus keresztségében áll. Jézus az, aki átvezet minket a túlsó partra, ahol élet és üdvösség vár ránk. Csak általa és vele nyílik meg az út Isten örök országába.

Életünk megannyi pillanatában kell újra és újra felidézni a receptet, nem félni, megállni, felállni, helytállni, meglátni. Ez nem csupán életünk megannyi csapdájában mutathat utat, hanem az örök élet felé is vezeteti tekintetünket. Ha meghalljuk a tanítványokat megszólító Úr szavát: *„Bízatok, én vagyok, ne féljete!”* (Mk 6,50). Ha felállásunk helytállássá lehet az apostoli útmutatás szerint: *„Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magotokat újra a szolgaság igájába fogni.”* (Gal 5,1). Akkor utunk végén megláthatjuk: *„Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknek.”* (1Kor 2,9)

Isten Krisztusban készítette el számunkra a szabadulást, a megváltást. Csakis a hit az „önerő”, amit hozzá tudunk tenni az üdvösségünkhöz. Minden más Isten kegyelme, ajándéka. *„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.”* (Ef 2,8)

A kis tábla lekerült az ajtóról. Isten azonban valóban nem ismer lehetetlent, és tudja, miért és mennyit kell várnunk a csodára. Ő mindennap harcolt és harcol értünk. Csak maradjunk már egy kicsit veszteg.